

FORMANDSBERETNING LM 2024

1. Landsmøde

1.

I Salme 133 synger David om, hvor godt og herligt det er, når brødre sidder sammen. Salmen er en valfartssalme, som man sang, når man drog op for at fejre noget sammen. I år var vi mange, som sang anden stemme til David, da vi efter otte års pause igen kunne samles til Landsmøde i Skjern. Det var godt at se hinanden, lovsynge sammen og mærke fællesskabets varme og styrke. Når jeg ser tilbage på landsmødet, fyldes jeg med glæde og taknemmelighed over vores bevægelse og alt det, vi udretter og formår sammen.

2.

Særligt stærkt stod det for mig fredag aften, da vi fik lov til at høre om fem kvinder fra kollegiet i Siem Reap, som var påbegyndt dåbsundervisning. Jeg kender dem ikke, men nu hvor de efter planen er blevet døbt, er jeg i familie med dem. Fordi vi har et missionsarbejde i Cambodja, vi står sammen om. Her blev det igen rørende tydeligt for mig, hvorfor vi driver mission. For at mennesker må høre sig til frelse. Og der i mørket i Skjern Kulturcentret oplevede jeg en fælles glæde og stolthed over at kunne få lov til at være med i det arbejde ikke kun her i landet men også der hvor vi har sendt mennesker til at være hverdagsvidner om Jesus

3.

Når landsmødet blev så velsignet, som tilfældet var, skyldes det Guds godhed imod os og mange menneskers dedikerede arbejde. Både ansatte og frivillige har lagt mange timer i at glæde os andre og skabe de bedst mulige rammer for landsmødet. Det skylder vi dem stadigvæk en kæmpe tak for.

4.

Landsmødet viste os også, at der ikke skal gå lang tid, før vi igen mødes. Hertil er fællessamlingerne for vigtige. Derfor har vi i LS besluttet, at vi i 2026 vil afholde et endagslandsmøde øst for Storebælt, og to år senere vil vi indbyde til et flerdagslandsmøde i Skjern. Målet er at forøge sammenhængskraften i vores forening, og vi håber, mange vil bakke op om tiltaget ved at deltage

2. Uenighedskultur

1.

Når det er sagt, skal det også med, at ikke alt på Landsmødet faldt i alles smag. Både i tiden op til landsmødet og i tiden efter har vi mødt nogen kritik for såvel program som indhold. Det er jeg taknemmelig for. Det vidner om et medlevende og engageret bagland, som vi slet ikke kan undvære. I vores forening skal der være plads til at være uenige. Alligevel er jeg nok en smule overrasket over måden, vi har været uenige på. Den intensitet og retorik, som er lagt for dagen,

føler jeg ikke, gør os noget godt. Men tværtimod graver grøfter op, som jeg troede, vi havde dækket til.

2.

For mange år siden hørte jeg en tale om at være hjerteligt uenige. Hvor man stod ved, at man ikke så ens på tingene. At man havde forskellige holdninger, men på en måde, så det ikke var frimodighedsdræbende eller fraktionsskabende. Ud fra det tror jeg, vi har brug for at genbesøge den måde, vi er uenige på over for hinanden. Jeg taler ikke om, at vi skal skjule vores uenigheder, men stå ved dem på en måde, så vi ikke taler os fra hinanden. Så vi kan være hjerteligt uenige og rumme, at andre mener og skønner noget andet, end jeg selv gør.

3. Taknemmelige møder

1.

Siden sidste LGF har vi fra LS' side bestræbt os på at komme rundt til alle afdelingsstyrelserne, for at få en dialog i gang med dem om LM-arbejdet set fra deres udsigtspost. Jeg havde håbet, vi ville være i mål med dette til denne generalforsamling. Det nåede vi ikke, men vi er over halvvejs.

2.

Det har været gode givende møder - både i de enkelte afdelingsstyrelser og ved de større regionale samlinger, kaldet netværksmøder, vi har holdt øst og vest for Storebælt med repræsentanter fra alle afdelinger. Min oplevelse er, at det har været konstruktive møder, der er med til at forøge samarbejdet og dermed også sammenhængskraften mellem afdelingerne.

3.

Noget af det, jeg siger til afdelingerne, er en stor tak for det slid, som ydes i foreningens tjeneste lidt ude i periferien – der, hvor ikke alle er opmærksomme på det og derfor heller ikke altid får sagt tak for det arbejde, som præsteres. Derfor vil jeg gerne gentage min tak også i denne beretning og udvide den til ikke kun at gælde dem, som er med i ledelsen af LM, men alle, som arbejder med på LM's sag. Tak for at være udholdende og trofaste. Tak for at legemliggøre, hvordan tro virksom i kærlighed ser ud i 2024.

4.

I den forbindelse vil jeg gerne sige en særlig tak til dem, som har været længe i en ansat tjeneste. Der har været flere jubilæer i år blandt vores medarbejdere, og det er en stor velsignelse for os som bevægelse at kunne nyde godt af jeres engagement og brand for tjeneste i de mange år. Særligt tak også til de familier, som gennem alle årene har bakket op og til tider sikkert også har båret og betalt afsavnets pris for os i LM.

4. Udsendelsesfester

1.

Ud over landsmødet er det mest glædelige, der er sket i LM siden sidste generalforsamling, at der har været tre udsendelsesfester tre forskellige steder i landet. De markerer, at en ny generation er rejst ud for at tjene Gud som missionærer i andre lande. Midt i en kultur, der har berøringsangst over for langvarige forpligtelser, har de forpligtet sig selv og deres familie

(børn) ved at rive deres hjemlige rødder op for at plante dem i et nyt land og i en ny kultur, for at mennesker der må møde evangeliet.

2.

Alle tre steder var der stor opbakning ved udsendelsesfesterne fra et taknemmeligt bagland, der ved deres fremmøde viste en håndgribelig tilslutning til, at missionærernes kald er vores ansvar. Så vi bakker dem op med medleven og forbøn samt økonomi. I den forbindelse genbekræftede LS tidligere på året vores intention om at lade 50 % af vores budget gå til international mission. Sådan har det været længe, og sådan vedbliver det med at være, fordi vi vil gå til de mindst nåede med evangeliet.

5. Sunde fællesskaber

1.

Sidste år var det bogen ”Dem, som ikke tier”, vi drøftede ved vores generalforsamling, og vi er fortsat dybt berørte over, hvad sagesløse børn for 50 år siden blev udsat for på Børnehjemmet i Tarm, der bar Luthersk Missions navn.

Vi forstår, at overgrebene stadig medfører smerte og sorg, og at det er nærliggende at rette vreden mod Luthersk Mission, når de ansvarlige personer fra dengang er døde. I hele forløbet har vi været åbne om sagen og givet en uforbeholden undskyldning til de tidligere børnehjemsbørn. Vi har også tilbudt at mødes med gruppen og har samarbejdet med både projektet *Retten til egen historie* og Børns Vilkår for om muligt at skaffe informationer, som gør det muligt for dem at søge offentlig erstatning. Desuden har vi tilbudt et tilskud til udgifter til behandling hos psykolog eller terapeut til dem, der har været udsat for seksuelle overgreb fra børnehjemslederen. Fem personer har taget imod denne håndsrækning.

2.

I år bliver det bogen ”De fortabte sønner”, vi er optaget af. Det er en erindringsbog fra to brødre, som ikke voksede op i LM, men i nært beslægtede miljøer. Det er en rørende bog, som på lange stræk udstiller en ensomhed, hvor grundfølelsen er, at de ikke har et menneske at betro sig til. Midt i det kristne fællesskab mærkede de en eksistentiel ensomhed. Og for mig har det ført til en overvejelse, om det samme gør sig gældende i dag. Om der i vores fællesskaber er mennesker, som oplever sig totalt alene i fællesskabet, fordi de slås med noget, de ikke ønsker vi skal se eller vide om.

3.

Derfor vil jeg gerne slå følgende fast: vores fællesskaber er mangfoldige på mange måder, farvet af tradition og lokale forhold. Og alligevel er der en ting, som vi er fælles om, nemlig at være tilgivne syndere. Den bevidsthed bør gøre vores fællesskaber til det mest sikre og trygge sted at være åben om sine kampe med synden i sit liv. Vi ønsker, at LM skal være et sted, hvor man ikke kæmper alene, men sammen med sin menighed. Det kræver stor tryghed, og den kommer kun af gennemsigtighed i levede liv med alle dets op- og nedture samt erfaringer af konkret håndgribelig nåde. Brødrene er hverken de første eller sidste, som i det kristne fællesskab står i en kamp med deres seksualitet, og derfor vil vi insistere på at stå klippefast på den bibelske seksualitet, samtidig med at vi vil arbejde på, at ingen oplever sig uden et menneske at kunne betro sig til og vandre med i vores fællesskab.

4.

Målet er at skabe et fællesskab, hvor man mættes åndeligt i et menneskeligt sundt miljø. Hvor vi er sammen om vandringen mod målet, selvom vi har forskellige stadier af erkendelse. Hvilket kan være nemmere skrevet end praktiseret. For nogle gange kan vi nemt forfalde til facitkristendom, hvor vi kender og fastholder facit uden at kunne de teologiske mellemregninger. Derfor vil jeg gerne opmuntre til, at man det kommende år bruger tid på lokalt at undervise i bibelsk seksualitet, så vi i mødet med den bibelfornægtende tidsånd ikke mister åndeligt fodfæste

5.

Derudover vil jeg gerne introducere et begreb, jeg kalder for kernepraksis. Vi har i mange år haft fire kerneværdier i LM, som vi styrer arbejdet ud fra. Værdier, som giver os identitet. Nu mener jeg, at tiden er til, at vi supplerer dem med en kernepraksis, hvor vi definerer for os selv og for vores fællesskaber, hvordan vi lever værdierne ud i hverdagens fællesskaber i mødet med hinanden. Både dem, der ligner os mest, og dem, der ligner os mindst.

6.

Derfor vil vi på generalforsamlingen bruge tid på at konkretisere, hvad det betyder for os i LM, at vi ikke vil have negativ social kontrol. Vi vil gerne, at det bliver i samme stil som kerneværdierne, der dels består af noget, vi vil undgå, og noget, vi brænder for. Så vi herigennem udvikler et sprog for troen, også når den er svær og bøvlet og ikke ligner de andres erfaring. Så ingen oplever, at de er uden et menneske i vores menigheder.

6. Larmende bibler

1.

I LS har vi samlet os om, at den næste nationale satsning efter Tro i familien skal være fokus på larmende bibler. En satsning, som skal få os til at blive og være aktive bibelbrugere. Fordi vi vil, at Kristi ord skal bo i os i rigt mål. For det er kun gennem Guds ord og den nåde, som rækkes os her, vi bliver bevaret som kristne. I den forbindelse har jeg bemærket en tendens, som jeg gerne vil gøre opmærksom på. Nemlig at prædiketiden en del steder synes at skrumpe en smule. Det er ikke længere usædvanligt, at prædikenen skal vare under en halv time. Jeg er med på, at længde ikke er det samme som kvalitet. Men i et stadigt accelererende samfund, hvor fordybelse og fornyelse har trange kår, drømmer jeg om, at vi danner aktiv mod kultur ved at give os god tid til forkyndelsen af Guds ord. Så vi ikke kun hører det, men også giver tid til, at det bundfælder sig og skaber en resonans i den enkelte.

7. Tak

1.

Når alt skal gøres op, har Gud igen været god imod os. Han har velsignet os rigt og givet os alt, vi har haft brug for og trængt til. Derfor vil vi også gå det næste år i møde med forvisningen om, at vi frimodigt kan løfte vores hoved, fordi forløsningen er nær.